

BETİK

Sayı: 7 (OCAK 2022)

ÖZEL SAYI

“YOL”

“Betik” üç ayda bir simitcay.com tarafından ücretsiz olarak genel ağ üzerinde yayımlanmaktadır.

BETİK HAKKINDA

Ensar KILIÇ (Yayın Danışmanı)

“Yol” konulu bu sayımızı şiir yarışmamızdaki şiirlere ayırdık. Ayrıca yakında “hayat” konulu sayımızla da karşınızda olacağız. Aynı zamanda bir sonraki sayımız bizim için yeni bir başlangıç. Yeni sayısıyla birlikte dergimizi basılı hâle getirip formatını da değiştirmeyi düşünüyoruz. Keyifli okumalar...

“Betik”e Kendi Yazımı/Sanatsal Çalışmamı Nasıl Önerebilirim?

Siz de aşağıdaki “telif hakkı ve sorumluluk beyanı” hususlarını kabul ederek elektronik yayınımıza yazı önermek istiyorsanız derginin biçimsel ve tematik gerekliliklerine uygun yazılarınızı yonetici@simitcay.com e-posta adresine gönderebilirsiniz.

- Yeni sayımız için konu bilgisini simitcay.com adresinden öğrenebilirsiniz. Başka bir konuyu ihtiva eden yazılar kabul edilmeyecektir.
- **Dergiye önerilen yazıların belirtilen temayı ihtiva etmesi zorunludur.**

Telif ve sorumluluk beyanı

- Yayınlanmak üzere gönderilen hiçbir eser için telif hakkı maksadıyla ödeme yapılmaz.
- Eseri gönderen kişi metnin içeriğinden ve verdiği mesajdan, doğacak hukuki durumlardan, intihalden veya eser daha önce başka bir yerde yayımlandıysa bu durumun oluşturduğu yasal sorumluluklardan bizzat kendisi sorumludur.
- Eseri gönderen kişi gönderdiği yazının telif haklarını devrettiğini kabul eder. Bununla birlikte yazar, bu yazısını (kendi adıyla müstakil olarak çıkması şartıyla) şiir, roman, öykü vb. şahsi kitaplarında izne ihtiyaç duymaksızın yayımlayabilir, kendi yazısına ait bölümü internet ortamında paylaşım çoğaltabilir.
- Eserin sonunda yazar adını, soyadını doğru şekilde beyan etmekle yükümlüdür.
- Yazısının yayımlanması için yonetici@simitcay.com e-posta adresine yazı gönderen herkes yukarıdaki şartları ve sorumlulukları peşinen kabul ve tebellüğ etmiş sayılır.
- Dergi danışman ve editörleri kabul edilen yazılardaki imla, noktalama hataları ve anlatım bozuklukları nedenleriyle kısmi (anlam farkı doğurmayacak, yazarın tarzına müdahale etmeyecek) değişiklikler yapmaya yetkilidir.

Yayının Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri: Mustafa KILIÇ

Yayın Danışmanı ve Tasarım: Ensar KILIÇ

Editörler: Seda Nur KURT, Hayati SARIEKİZ

Özgün Kapak Görseli: Evrim Gonca

Redaksiyon ve İçerik Takip: Tolga ALVER **GGKEY:**TH7KE621P46

Bu yayın yalnızca genel ağ üzerinde ticarî kaygı güdülmeksizin kültür-sanat etkinliği olarak yayımlanıp çevrim içi ve ücretsiz dağıtılmakta, fiziki ortamda basılmamaktadır. Yayının ve içeriğin tüm hakları simitcay.com'a ait olup izin alınmadan yayının tamamı ya da bir kısmı hiçbir şekilde başka bir yerde yayımlanamaz, basılamaz, çoğaltılamaz.

BETİK’TEKİLER

1	Yol Diye Durduğun Yerler	<i>Volkan Yalçın</i>
4	Camımdan Bakan Seyyah	<i>Rabia Atılğan toğlu</i>
7	Hakikat zerine Hatırat	<i>Sadık Sezgin</i>
16	Yoldur Bu	<i>Hacı Abdullah Kozan</i>
18	Otobüsler Arası Şehirler Terminali	<i>Serkan zer</i>
19	Kovaeva	<i>Göksu Tek</i>
20	Bir Yolcunun ığlığı	<i>Esra Ağır</i>
21	Cebimde -26 Lira	<i>ığdem Bilgin</i>
23	Kayın Ağacı Yolları	<i>Buse olakoğlu</i>
25	Gerçeklerin En Başında Yola ıkamamak Gelir	<i>Akın Ömer Uzun</i>
28	Kervansaray, Güneşin Başlangıcı	<i>Neslihan zertem</i>
30	Bir Nefeste Anlattım	<i>Anıl ztrk</i>
32	Yolda, Başlangıç Sonu	<i>Onur Akıl Kanadlı</i>
34	Sultanın Darlanışı ve Meclisin Toplanışı	<i>Hayrullah ren</i>

37

Bir Gün

Murat Soylu

41

İçimden

Buket Tmer

42

Yol

zkan Ataklı

43

Bekle Beni

Memet Avşar

45

Hüzün Yolculuğu

Furkan zcan

N VE ARKAKAPAK

Evrım GONCA

YOL DIYE DURDUĞUN YERLER

Bir umudun vardı yaz o yaz mıydı kış dizlerine kadar inmiş miydi kimse bilmiyor.

Ne akşamın sırtında uyumakla meşguldün ne akşamı uyutmakla.

Eski bir ablan vardı Ceneviz kuleleri dibinde ellerinde kerpiç kiliselerin taşları,
Yerkürenin umursamaz kuşlarının yaralarını sarmadılar, bu yaraları hiç
sarmadılar ama

Yolları unuttun, çiçeklerin tenini unuttun, dağların dilini kan dolu bir tarihte
unuttun.

Bana bir bakar mısınız ellerimde cam manifestolar.

Bunu kamın kızıl kentinden getirdim, ellerimde bal mumu keder ve unutulmaz
bir devlet var.

Adını koymayacaktım acının ama söylemek zorundayım lütfen kusura
bakmayın.

Savaştan arta kalan bir şey var, kırmızı ve kanlı 1977, ey 1977,
Benim kanımda gezen bir tarih var!

Trenleri, yeşil heyulasıyla boz zümrüt kuşlarının, ardıçların duymaktan yorgun
koku.

Ben kederimden varım, neredeyse vardım, az kalsın bir kapıdan girip birazdan da çıkacaktım.

Çiçeklerin mi var, soluk benizli ve kuyularda boğutulmuş bir sadrazam mı var?
İstiklal'in orta yerinde göğsünden gökten yapılmış iyi bir fişekle vurulmuş bir adam ve

Çamurdan yapılmış bir istikrar var.

Ben kanımın içinde yurt odalarında dövülmekle meşgul birkaç iyi bıyıklı genç biriktirdim.

Burada, tam damarımda tanrı diye şişen yerde, atlaslarını yitiren ve çocukluğunu iğrenç bir tarihte bırakan gençlerin olduğu yerde...

Dalımı uzak ve anlaşılmaz bir tarihe doğru büküm, orada bozuk kitapların okunduğunu biliyordum.

Benim kalbimde ağır bir şeyler var rosa adını koymayacaktım ama söylemek zorundayım:

Artık kederle büyüyen bir taşa döndü göğsümüzün altın çeperi.
İnsanların arasında yürümekten öğrendiğim o büyümlü an, zamanı böldüm zihnimin ayaklarından.

Gambiyalı eski bir askerin neden tuttuğunu unuttuğu silahlardan atılma kurşundan bir kurşun,

Evini sırtında unutan, kalbini, gücünü, kederini, yol diye durduğu yerleri kalbinde unutan,

Artık adını bir devlet dairesinde para karşılığında satan aç ve yıpranmış bir hayalin,

Bu değil işte dağsız kentlerin sancısı, bunu söylemek kolay değil, bu değil dağların yitik atlası.

Yıldızlı bilgilerle donatma beni dahi. Öğretmeyin lütfen bana kalbimin bilmediklerini.

Su sesini durgun beyaz bir mermerin üstünde bıraktı,
Çıglıklar karmaşık gündüzlerini annesiz bir çocukta bıraktı.

Siyanürden bir akşama geçmek üzereyiz ama sıkışacağımız yer ne yazık.
Umutumuzu da yitireceğiz belki ama umutlandığımız yer ne yazık.

Ey suyun demirci atölyelerindeki lavlarına çağırın çirkin sesi,
Ben kırmızı bulutları maalesef zihnimde tutuyorum hala.

Unuttum sırçamı, küremi üzüksüz bir üzüm bağında.

Şurada işte şuracıkta açmış bir karanfilin tahtayla örtülü bir çaresizliğini gösteriyordum size.

Neden bir çaresizliği gösteriyordum?

Pardon Mehmet, bu üstünüzdeki bir bayrak mı?

Bunu size söylemediler miydi onlar?
Mehmet değil Mehmet demeyecektim, pardon siz kimdiniz asıl bu önemli?

Ay szld bir dut ağacının altından,
Bir dağın fenerinin yanılışlıkla tuttuğu güzel yüzünün üzerinde.
Yok mu bir karanfil dükkanın sedirlerinde gl sattığın ey benim güzel
aydınlığım?

Karanlıkta okunmayacak ince dilli sözcüklerin?
Ay var ay var koştum kendimi giydim ey sokakta ay var!

Sokaklarda bir ay var, artık gl satmayacağım.

Artık kimse bilmeyecek gllerin de soluk benizli kıvrıcık saçlı kızları var.

9 mm bir gl var kabzamda, kimse bilmeyecek.

Ucunda tohumlar ama öldüğünü bilmeyecek.

Burada, tam sol meme ucunuzun altında uyuyamayacak.

Kendi kederlerimizi artık satmayacağız lme.

Uzun bir mevsim olacak göreceksin, kış geçtiğinde güneşi yarım bırakıp,
kalbimde bir şey var oğlum.

Sonra sakinlemiş gibi kış saraylarının bahçelerini mavzer çiçeklerini ekip,
Hiç olmadı ki bir karanfil dkalığın istanbul sandığın sokaklarda senin.

Artık kendimizi gecelerden ayıracağız umut diye sandığımız şeye.

Kendi kederlerimizi artık satmayacağız yol diye durduğun yerlere.

Volkan YALÇIN
(Yarışma 1.)

CAMIMDAN BAKAN SEYYAH

Camımdan bakan Seyyah,
bana gözlerini veriyor kedinin.
Sokak sokak dolaşıyorum martı peşine,
Cigercinin hokkalık sermayesini bırakıyoruz kediyle.
Martılar geliyor cama haliyle.
Kedi acıkmış
Ben susamış
Martı kaçıyor can havliyle.

Camımdan bakan Seyyah,
bana gözlerini veriyor pencerenin.
Yavaş yavaş darılıyorum
Denizin görünmeyişine
Sokakları denize çıkan taşlıkları özlüyoruz kediyle
Kedi üzgün
Ben suskun
Martılar kalıyor geride

Camımdan bakan Seyyah,
bana gözlerini veriyor valizin.
Olur olmaz dökülüyorum
Tıkıştırılmış hikayede.
Valize toparlanmış evdeyiz kediyle
Kedi balkon
Ben duvar
Martı unutuyor balığı
Ölünce.

Camımdan bakan Seyyah,
bana gözlerini veriyor yolun.
İçten içe tarih bakıyorum
Seyyahın anı defterinde.
Yol ağzında,
dağınık cümledeyiz kediyle
Kedi şiir
Ben bulut
Seyyah unutmuyor denizi
Yol bitince.

Camımda seyiren yol,
bana gözlerini veriyor gidişin
Az az birikiyorum
Seyyahlık misafirhaneye.
Yol gözünde, iki misafiriz
Kediyle.
Kedi kara
Ben yağmur
Yol bırakmıyor Seyyah'ı,
Gözler dinlenince.

Camımda, rüya veren uyku,
ağırlıyor kimseleri.
Biraz biraz seyyahlaşıyor
Misafirhane de.
Yoldan gelince iki seyyahız kediyle.
Kedi kimse
Ben biri

Sabah uyutmuyor Seyyah'ı,
Rüya bitince...

Camından, gün alanlar, uğurluyor tenini .
Hiçten hiçe çoktan aza çıkartıyor kıyafeti.
lme doğunca iki yaşamız kediyle.
kedi dalga
Ben deniz
Martı kayak
Yol balık
Unutmuyor kimse
Seyyah'ı, içinde alemini
görünce.

Rabia Atılğan TOğLU
(Yarışma 2.sı)

HAKİKAT ÜZERİNE HATIRAT

1. ayrılış

beni yalnızlık köyünden aldığı gün sormuştum sana hatırladın mı,
"bana çiçek desenli tabaklarda yumurta verecek misin?" diye.
hakikatimin başladığı günün ilk sorusuydu o.
bir daha da soru sormadım sana.
sormadan verdiği cevaplardan tatmin olmuştum.
evrendeki aptallığımız üstüne söylediğin sözler hala zihnimde yankılanır.
"olmaması gereken bir ağacın dalından meyve yiyen aptallarız." demiştin,
güneş batarken yüreğime.
gözlerinden süzülüp de ellerime dökülen kahvelerini içmeyi ne kadar çok
severdim.
alındaki kapıdan geçmeyi de.
yüreğini hep kapalı tuttun bana karşı
merhamet denizinden ise su içirdin ben susana kadar.
yakınıyordum, yalvarıyordum sana aydınlık bir gecede.
söğüt ağacının ortadan ikiye böldüğü sokağımda.
adımlarımızla arşınladık kızıl gezegeni.
arayışına ortak ruh aradım, sen gözlerini elime verdin.
ben onları kalbime taktım daha iyi görebilmek için.
senin gözleriyle bakınca gezegen mavi rengini aldı, mavi melankolinin rengi

oldu bende.
fidel castro'ya ağıtlar yaktık henüz ölmeden
devrimci ruhumuzla coca-cola aldık.
"beni senden uzakta, bu dünyada neden bıraktın baba?"
sana inanmadığımda bana bir teklifte bulunmuştun
"hemen kendine 4 kuş alıştır ve onları 4 ayrı dağa bırak." demiştin
"geri gelmezlerse bana inanmamaya devam et."
kuşlar geldi, sen yoksun
yaşam denilen çemberde beni yalnız başıma bıraktın
koşa koşa her çıkmak istediğimde kafamı cama vuruyorum
sineklerin insan öldürdüğü bir gezegende ikamet ediyorum
sana inanmadığımda bana bir teklifte bulunmak yerine yüzüme bir tokat
vursaydın
insan aşık olma merhalesine ulaştığı zaman nasıl inanmaz maşukuna
iyi bir derse ihtiyacım vardı aslında, bir kopuşa
fakat sen yüreğimi kopardın gittin
beni senden uzakta, bu dünyada yalnız bıraktın.
4'ünden tercih edilen birisinde İsa'nın "artık tamam." demesi gibi kendi hayatımı
sonlandırıyorum.
Yuhanna, İsa'yı kendisini nahr eden birisi olarak göstermiş.
benim tercihim olanında olduğu gibi sana haykırmak istiyorum
"lema sabaktani."
elohi, elohi diye haykırırken can veriyorum.
rab aşkıyla vecd ederken çölün ortasındaki bir kervansarayda.
ruhum yalnızlığımla raks ederken altın mihraplı bir camide,
bedenim çoktan çürümüşken bir mezarda,
toprak bu gezegeni yutarken anlaşılmaz bir kıyamette
sana inanıyorum.

ii. yol

karanlık hakim kalbimin bahçelerine
ay ışığının aydınlatamadığı çiçeklerim solmuş
yağmur salonumun ortasına yağıyor
şimşekler beynimi parçalıyor
ve ben evimi bırakmış bir halde uzaklardayım
mucurla kaplı bu yolda çıplak ayaklarımla yürüyorum
kızıl taşlar yaratıyorum arkamda
yaratmak sana mahsusken görevini iyiye kullanıyorum
sadece güzellik isterken neden beni inanmamak suçuyla kovdun?
almayacaktın madem kalbine neden beni yollara gark ettin?

tüm yolların yüreğinin merkezine çıktığını zannederdim çocukken.
şimdi aklım hafsalam almıyor benim çirkinliklerini,
bu dünyada olmaması gerekenleri sen ekledin tam merkeze
sen yarattın kan emici canavarları ve g verdin
iktidar ateşiyle tutuşanı kovdun bahenden
ama beni de o ateşle yaktın.
bana iyilik bahşettin ki cehennemine layık olayım diye
ruhumu sktn aldın ki cennete dair anılarım sende kalsın
yüreğimin tam ortasına yanan bir ev bıraktın
içine de sarışın kız çocukları ve vicdanımı.
ben ateşten çok korkarım bilirsin, gitmekten de.
gidemeyeceğim bu yolları benim kaderim eyledin
sen eylersen güzel eylersin,
sen verirsen iyisini verirsin,
sen bahşedersen haşmetlisini bahşedersin
fakat ben
güzeli,
iyiyi,
ve haşmetini başkasından öğrendim
bahenden kovduğun küçük bir ocuk
kulağıma fısıldadı kıyametini
senin beni terk ettiğin ve habersiz olduğumu düşündüğün.
yolun yarısında haberim vardı bana yaptığın iyilikten
diğer yarısında ise arkamda bıraktığım kızıl taşlara bakarak geri
dönmeyeceğim.
Çünkü ben
sana inanmıyorum,
artık.

iii. aşk

zerine konuşulacak fazla bir gerçek kalmadı.
sustu binlerce yıldır yankılanan ses,
söndü evrenin soluk ışığı.
trafolar patladı, bebekler l doğdu.
inancım kalmadı hutbelere ve manifestolara,
eylemler anlamını kaybetti.
ruhlar ıslak kuyularından çıkamadı.
açıldı cehennemın kapıları ve kötülük başa geçti.
sen, bizim umudumuz olan sen
yüzünü gizledin.

çağrımıza kulak vermedin,
ebeveynlerinin kavgasını duymak
istemeyen çocuk gibi
kulaklarını kapattın.
saçlarımızı uçuran rüzgar gibi
nefesini kestini,
kalplerimizi ferahlatan.
yaralarımız kurtlandı,
inancımız irin gibi aktı

kapılarını kapattın ve yüce mabedinde inzivaya çekildin.
ihtiyacımız vardı sana ve sen çocukları öldürdün.
gökyüzüne dönüp ellerimizi açtığımızda,
kan ve gözyaşı döktün avucumuza.
kara bulutlarını çektin aramıza.
senin tek kelamını duymak için başımızı verirdik.
kara çarşafılarda ayırdı başımızı güzel bedenlerimizden.
senin yolun için bin başımız olsa binini de verirdik.
ama sen kaçtın bizden.
o kaçmadı benden, alnındaki yarayla oturdu kalbime.
sesimi kesmiştim senin acından,
o soluk oldu bana.

"haykır." dedi.
"binlerce yıldır içinde yanan ateşin sönmesini kutla."
zamanımı askılığına astı.
çirkin bedenimi gözlerinin kıyılarında yıkadı.
senin kazıya kazıya aldığın ve boşluğa attığın ruhumun yerine,
yeni bir ruh verdi bana.
acıyı ve kederi öğrettin sen bana,
o huzuru ve mutluluğu.
güneşin söndüğü sabahlara uyandıığımızda,
sevgisini verdi çiçek desenli tabaklarda.
uzun saçlı peygamber yeniden var oldu Şam'da.
savaşın yıktığı sokaklarda,
masumiyetimizi aradık.
göçmen kervanlarına katıldık,
denizlerde boğulanları kurtardık.
kızamazdık hiç kimseye;
olsa olsa en çok
senin terk etmene yakınabilirdik.
benden başka kimse yakınmadı.
herkes, tüm insanlar hep bir ağızdan şunu tekrarlardı.
"bize bir hastalık dokundu, sen en merhametli olansın."
kalplerin dehlizlerinde hissedilen bu tutkuyu hissedemedim.
o hissetti, sonsuz merhamet dolu yüreğiyle.
senin karşına çıktı benim için.
gökten inen koç gibi
kurban etti kendisini
oysa sendin beni ölüm sehпасına yerleştirip boynuma bıçağı dayayan,
sendin benim bedenime 70 yaşımda yaralar veren,
sendin beni sokaklarda taşıtan,
sendin beni çarmıha geren.
peşime kanlı kılıçlarıyla ordunu taktın ve sonra benden suyu ikiye bölmemi
istedin.
öldüren de sendin ölen de.
halbuki ben hiçbir zaman anlayamadım
seni ve yöntemlerini
inanamadım senin farklı isimlerine.
verdiklerini kabullenemedim.
ezgini duyamadım hiçbir mabette,
perdeyi kaldırdığımda göremedim masumiyetini.
küçücük odalarda kocaman günahlarım vardı.
kara cübbeli müritlerini umudumu sert darbelerle öldüren.

bıyıklı eşeğin, humma nöbetleri geçiren delin ve o,
beni yaşama bağlayanlardı.
seni öldürme isteğini kalbime üflediler.
şimdi altın mihraplı, büyük pencerele evindeyim.
içeriye ay ışığı doluyor,
ıslak kirpiklerimden düşen damlalar
avucumu yakıyor.
adının yazılı olduğu her yerden yalvarıyorum sana,
yüksek kapılarını yumrukluyorum.
benim cılız sesimi duy,
aldıklarını geri ver bana
duvarlarına astıklarını,
boşluğa attıklarını,
benim elimle yaraladıklarını,
kudretinle ağlattıklarını,
hepsini geri ver bana.
çık dışarıya ve bir anlaşma yapalım seninle.
hakikat, hakikatle çelişmezmiş.
göster yüzünü, bana bir işaret ver.
ver ki inanayım sana.
güveneyim kara kalbimle.
güveneyim ki aydınlansın yüreğim,
son sözüm olsun
"ludlul bel nemeqi"
son kez,
inanabileyim
sana.

iv. eve dönüş

sokak lambalarının turuncu ışıkları yalarken
inzivamın duvarlarını,
tahta yatağımda rüyalar görüyorum.
rüyalarında insan kendisini izler,
bilincinin duvar deliklerinden sızan ruhunu.
toprakla birleştiği yerde yaşayamadığı,
korkularını, arzularını ve şehvetini yaşar.
çıkırır çamurlu ayakkabılarını ve bedenini
öyle girer bu sihirli âleme.
bu âlemde sınırlar yoktur,
toplumları bir ağaçtan söker gibi ayırır.

o ağaç ki;
insanların yüreğinden serpilir,
dalları sorgulayan insan sayısı kadardır.
düştüğü en dipten uzanan ellere tutunan insan, o eli ancak bu âlemde fark eder.
farkındalığına ulaşan insan,
ölmek üzere olan annesinin elini tutar gibi sarılır sönük bir umutla.
gerçekliğin demir parmaklarını yıkmasını telkin eder o elin sahibi.
beynimizi mincıklayan parmaklara bulaşan, bizlerin saydam gerçekliğidir.
aşk zannettiğimiz ihtiraslarımızın oluşturduğu saydam gerçeklik.
bakanlar değil ama görenlerin küfrettiği şehvetli sahtelik
âlemi bozan, bu âlemden bizi kopartıp
beton lahitlere gömen bir ses gelir,
kimliklerimizden.
bir kere farkındalığa ulaştığında insan,
âlemin tadı ekşi bir şekilde kaldığında
damağında, sorar mantığına.
"elime verdiğiniz bu bildiride ne? ne yazıyor bu kağıtlarda?"
göz kapaklarını kapattığında uyanıyor insan.
göz kapaklarımı açtığımda kendimi bir sahnede buluyorum.
senin kara cübbelerini giymiş insanların salyaları damlıyor avucuma.
avucuma baktığımda ellerimi bağladıklarını görüyorum.
kader adını verdikleri bu organları çözmek için bütün gücümü harcıyorum.
fakat ne çare?
tırnaklarım bile kıvıldamıyor derin uykularından.
attıkları her taş,
söyledikleri her küfür ve
savurdıkları her ölüm,
kalbimin derinlerindeki kız çocuğunu öldürüyor.
tarikatlarda öldürülen şehvet duygusu gibi.
başımı yana eğiyorum.
suçlamaları kabul ederek, ölüme razı olarak.
denedim, benim hayatım rüyalardadır.
dokunduğum saydam gerçeklikleri reddettim diye bu yargılama sahnesinde
başroldeyim.
senin insan başıyla süslü kaleminden çıkan bu kötülüğü anlayabiliyorum.
kendi gerçekliğime ulaştıkça dar odalarda sevişen insanları da.
çağımızda insanlar önce eyleme geçip, sonra anlam yüklüyorlar.
ben eyleme geçmeden anlamlarımla çarmıha geriliyorum.
rüyalarımda izlediğim travmatik filmlerimi seyrediyorum.
saydam gerçeklik ile gerçekliğim birbirlerinin sırtlarına dokunuyor.
sol yanımda duran kır sakallı,

siyah kaftanlı yargıç
iki elini de ölümvari bir şekilde uzatmış,
beni işaret ediyor kızgın kalabalığa
sağ yanımda duran iki kadın ise çıplak bedenime bir hırka asıyorlar
kadınlara baktığımda beyaz elbiseleriyle
sahneme ışık kaynağı oluyorlar.
ruhum, uzun süren yolculuğundan dönerek, ait olduğu yere,
bedenime yerleşiyor.
son yolculuğum için yargılamalar, idam kararları ve mızraklar hazır.
merhametleri kalbimi dolduruyor sağ yanımda duran kadınların.
binlerce yıldır süren susamışlığımla gözyaşlarıyla dindiriyorlar.
ayaklarımdaki prangalarımı,
ellerimdeki organlarımı çözüyorlar.
insan sadece hakka yürürken özgürleşiyor.
sırtıma kıymıkları temizlenmemiş bir tahta yüklüyorlar.
yok olma fikri kadar acıtmıyor canımı kıymıklar.
kalabalığın beyaz ellerinden çıkan taşlar,
bedenime her dokunduğunda daha da güçleniyorum.
bir tepeye doğru çıkan bu yolda vazgeçmeme fikrini sahipleniyorum.
ben "ölünce yaşayanlardanım."
mağrur başımı ve tahtamı kaldırıyor,
benim ölümümü izlemek isteyen hevesli gözlere bakıyorum.
kırmızı rengine boyanan dudaklarımla,
gülümsememi bırakıyorum her birinin ayaklarına.
kırbaçlarla, taşlarla ve hakaretlerle tepeye varıyorum
baktım, vardığım yerde beyaz bir ev.
tahtamı indirmeden sırtımdan demir kapıdan geçip eve giriyorum.
kapıyı açan sensin
bize değil, bana yüzünü gösteren sensin.
seni bana yollayan sensin.
cevherim, hakikatim ve gerçekliğim sensin.
putlarımı kıran baltasın,
sırtımda taşıdığım tahtasın,
yaralarımı istila eden kurtsun,
beni kurşuna dizen komutansın,
kesik parmaklarını suratıma doğru savuran yargıçsın,
sarışın kız çocuğusun,
beni balığın karnına koyansın,
balıksın,
beni kurtaransın.
günahlar oğlun dizlerine sarıldı,

büyük pencereleli evinde secdeye vardı.
 kabul et beni,
 bu itaatsiz oğlunu kabul et,
 sırtımdan al Şu tahtayı,
 kalbimdeki ağırlığı sk at tarlalara.
 ferahlat ruhumu,
 onu uzak diyarlardan nasıl getirdiysen,
alınında nasıl silinmeyen bir işaret koyduysan,
kaldır Şu yaşamak yükünü parmaklarımdan.
 gözlerimi oy, kr et beni!
 dağları erit, evleri yık,
 kopsun artık kıyamet!
 insanlar anlasın,
bir küçük kalbin ölümü getirecek sonumuzu.
 kapılarını atın, mihrabı gösterdin.
 al beni evine,
 parlak iŐıęınla sar beni.
cinlerini ve Őeytanlarını ve insanların
 kov evinden.
 sana döndüm,
 sana inandım,
 sana sığındım,
 sana taptım,
 sana güvendim,
 sana,
sana döndüm baba.

Sadık SEZGİN
(Yarışma 3.s)

YOLDUR BU

Yolculuk var işte, gnl taŐırır,
Yolculuk var dŐte, dağlar aŐırır,
Yolculuk var baŐta, aklın ŐaŐırır,
Sır içinde sırra, varan yoldur bu.

Sonsuzdan gelip de, sonsuza gider,
Sırlı imtihana, giren neferler,
Başında doğumla, lme döner,
Ahiri mahŐerde, saran yoldur bu.

Cennetle cehennem, bunun creti,
DolaŐıp dünyada, yaşar hicreti,
Tartılır mizanda, insan sıkleti
Adalet önünde, duran yoldur bu.

Burada yaptığın, önüne konur,
Bütün uzuvların, görünce tanır,
Rüyada ameller, sorguda sanır,
Hakkımız içinde, kuran yoldur bu.

Zulme giden sùre, orada biter,
Mazlumun duası, yardıma yeter,
Kulların hakları, her Őeyden beter,
Mazlumu zalimden, seren yoldur bu.

Özgürüm diyerek, her Şeyi yapma,
Aklını kullanıp, doğaya tapma,
Maşalar var iken, közlere sapma,
Yanılışları Hak’tan, ayran yoldur bu.

Kimseye güvenme, imana danıő,
Kötüye meyletme, sevgiyle yarıő,
Bence doğrusudur, kardeşlik barıő,
Ahlakı düzelten, geren yoldur bu.

Gelenler gittiler, kalanlar burda,
Namusla Őerefi, bırakma darda,
Güzel ahlakları, vefalı karda,
Edep edepsizi, gören yoldur bu.

Hacıyım sabırla, sevgi aşka at,
İnat ile kibri, bir tarafa sat,
Bütün insanlığa, gülleri uzat,
Cahille âlimi, soran yoldur bu.

Hacı Abdullah KOZAN
(Yarışma 4.sü)

OTOBÜSLER ARASI ŞEHİRLER TERMİNALİ

bir otobüs
tüm dağınık harflerimi
ekleriyle anneme taşır
üşütmeden önce örtülecekler

bir şehir
tüm şaşkın kayboluşlarımı
savaşlarıyla anneme taşır
dağılmadan önce toplanacaklar

bir terminal
tüm gündüzleriyle gecemi
kaçışlarımla anneme taşır
uyumadan önce öpülecekler

Cezayir'e sürülecek
Roma'ya gittim diye
İstanbul bana küsmüş
oysa bir Hezarfen uçuşuydum
Cezayir'e sürülecek

Serkan ÖZER
(Yarışma 5.si)

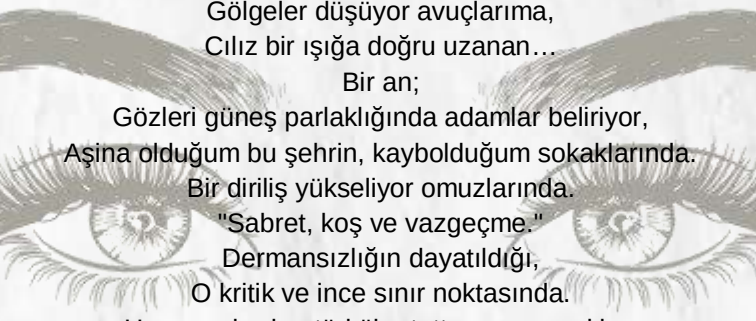
KOVAÇEVA

Gözlerimi örten streç film;
İki banknotun arasından duman gibi yükseldi...
Ne limanlar ne karartı ne küstah dejavu,
Hepsiyle aram limoni,
Hepsinden uzaktayım.
Hermione sustukça,
Do sesi bir monologda doldu taşı!
Do sesi yükseldikçe,
Frekans güneşin sonuna yaklaştı!
Gümüş çatal bıçak sesleri battı gövdeme,
Atatürk'ten konuşuyoruz yolcuyuz.
Şadırvanda delindi her suyun değişi,
Miti'den bahsettik solcuyuz!
Gökler bir şerbet gibi örtündü boğazıma,
Yelek gibi çelikten kendimden biliyorum.
Emin bakışında kısıldı, kırıştı renk renk.
Haziranın sonunda gülüyoruz!
Kardeşim düz yoldan gitseydik, diyor.
Yol sapağında başım dönüyor!
Kollarım gürgen gibi açılıyor,
Sert bir rüzgâr olsam yer yer...
Sana sarılmak gibi bir düşüncem adanıyor,
Sana muhabbetim sonsuz,
Sana itimadım hükümsüz...
Ben de Kovaçeva gibiyim.
Belki ağaç olsam ne güzel,
Belki bulut belki yaz...
Rüzgâr olsam ne güzel!
Dönüyoruz...

Göksu TEK
(Yarışma 6.sı)

BİR YOLCUNUN ÇIĞLIĞI

Mısraların payına düşen çiziklerin karartısı bulaşıyor,
Dökülen kanların tarumar ettiği dünyanın yorgun yüzüne.
Gölgeler düşüyor avuçlarıma,
Cılız bir ışığa doğru uzanan...
Bir an;
Gözleri güneş parlaklığında adamlar beliriyor,
Aşına olduğum bu şehrin, kayb olduğum sokaklarında.
Bir diriliş yükseliyor omuzlarında.
"Sabret, koş ve vazgeçme."
Dermansızlığın dayatıldığı,
O kritik ve ince sınır noktasında.
Harap evlerden türküler tutturuyor çocuklar;
Şehrin yapay ışıklarıyla bozguna uğratılmış,
Beton yığınınına mahkûm edilmiş halkına.
Bir rüzgâr,
Bir türkü
Ve evet bir diriliş!
O kutlu yolcunun ayak izleri duruyor hala,
Yağmurların ıslattığı kentin asırlık kaldırımlarında.
Yolu görünmez, içindeki yollardan uzanıyor.
Telaşı okunmuyor,
Gözleri sise bulanmış kalabalıklardan.
Parke taşlarının arasında unutulmaya bırakılmış,
Solgun çiçeklerin hüznü dolaşılıyor,
Gönül mabetlerinin örselenmiş kalıntılarında.
Koşulan yollarda;
Tarumar edilmiş canlar üzerine inşa edilen krallıklarıyla övünen,
Bir utanç çağından sesleniyorum.
O gidilemeyen içimizdeki kutsal yollara...
Bir güzellik,
Bir iyilik
Ve vicdan!
Kalıplaşmış kelimeler ardında, insafsızca katledilen,
Ait olamadığımız bu yüzyılın hazin dramında.

Esra AĞIR
(Yarışma 7.si)

CEBİMDE -26 LİRA

Cebimde -26 lira
Otobüs bileti alamıyorum
Trenler gemiyormuŐ buradan
antama sadece bir kitap atıyorum

Gökyüzü berrak değil
32 fahrenheit Őarkılar duyuyorum
Uzaklardan geliyor
Belki de hiç gidemeyeceğim yerlerden

Bir masalın son bölümü bitiyor
Acıklı bir son masala yakıŐmaz ama
Benim duyduğum pek öyle değil
Aslan karıncayı bir lokmada yutuyor

Bir masaya koyacak kadar
Varlığa sahip değilim
Cebimde -26 lira
Kime, ne verebilirim

Karnım gurulduyor ama
Knut kadar a değilim

Hiç değilse cebimde -26 lira
Üstelik diyeteyim

Giderken mevsimler değişiyor
Yolum hep aynı
Bir insan bile geçmiyor yanımdan
Karanlıklar yalnızlığımı ürkütüyor

Bekleme beni sevdiğim
Cebimde -26 lira
Otobüs bileti alamıyorum
Trenler gemiyormuş buradan

Biliyorum kimse işitmeyecek
Cebimde -26 lira
Ve ıkıyorum
Ve gidiyorum
Ve uzaklara

Çiğdem BILGIN
(Yarışma 8.si)

KAYIN AĞACI YOLLARI

Kasabada, kötü şöhreti akıllara sızılan adamın biri
"Bay Kayın, kötü biri".

Bay Kayın, bunu sen de biliyordun.
Eskiden yaşadıklarını küçük şeyler zannederdin.
Sersem dinleyici, bu beyefendiyle nedir derdin?
Doğrular bilinmezken yanlışları nereden bilirsin?

Her sabah bedenine sardığın bu muhteşem kokun, sanki ilmine de sıçramış.
Serbest stilin, yalnız senin için açık yollara ayrılmış.
Yakışıklı beyefendi yine herkesi büyülemeyi başarmış.
Ama Bay Kayın, sen bir şeyi unutursun.
Çirkinlerin çöpü iftira, çöp kutuları ise sendin.
Eğer gözde parlarsan göze batarsın.

Zekasını her yere damgalamış adam akıllardan kovuluyor.
Memleket yolları diken üzerinde,
Dikiz aynaları seni yansıtıyor.
"Ne bir dikiz aynası ne bir kamera,
Ne de bir gurur gerek bana!"

Kayın ağacının yolları gözükür olur git gide Bay Kayın'a

Kayın ağacının elleri kirli, gözleri yaşlı.
Ona da bir şey olmuş belli ki.
Ah Kayın ağacı, bunu sen de bilirdin.
Güneşin alınmadan güneşini hiç görmedin.
Ama bir daha söz hakkının sana gelmeyeceğini bilseydin
Yine görmez miydin?

Uzun zamandan bu yana
Haram oldu her şey, küçülmüş Bay Kayın'a.
Senin gibi ölse de gitmeyecek bu leke.
Kayın ağacı tekrar gelebilse keşke.
Evi çakıl taşı, merdiven basamakları...
Bay Kayın'ın kalbinin sesi, bir düz çizgi.
Bu bir ayrılış değildi, kaçıştı bu yollardan.

Yollarım Bir Başka Tarafta
Kalplerle dolu dünyanın,
Sendeki yalnız kalbin.
Ben umuyorum
Ama sana, yollarım bir başka tarafta.

Evinin bir başka tarafı,
Ayın gözden kaybettiği yer.
Dualarım duman saçtı.
"Bana nefesini tekrardan ver"

Denizin gölgeleri,
Artık beni belli ederler
Zira gözlerim hiç kapanmadı
Ama seni gözden kaybederler.

Penceremin bir köşesi,
Seni göstermeyi bıraktı.
Benim için uzak değildi.
Senin için fazla yakındı.

Buse ÇOLAKOĞLU
(Yarışma 9.su)

GERÇEKLERİN EN BAŞINDA YOLA ÇIKAMAMAK GELİR

Dileniyor başı büyük çınarın altında yurdumun geleceğe miyop bakan, tağut ve korkak düşmanları

Dillerinde toplumların, insanların, ezenlerin ve sömürenlerin de
Bella ciao bella ciao ciao ciao

Belli ki duymuşlar bir seriden, izlemişler, eğlenmişler, heyecanlanmışlar
Renklerin birbiriyle ahengi hoşlarına giderek
Unutmuşlar translate etmeyi ne demek oluyor
tüm bunlar.

Kulaklarına hoş gelmiş, riyakâr sözleri

Uydurarak zihinlerinde

Umarım biter diyorlar şu

Pek de tadı tuzu olmayan hayat

Ve umuyorum hayat

Yeniden güler yüzlerimize.

Biter her şey, doldurunca on beş saniyede bir rüzgârgülünü

Ve biter şu ateşli etiketler

İnsanın insana verdiği değer gibi.

Biz, hepimiz dolanıp duruyoruz olduğumuz yerde

Bulacakmış dediler bir çare feyh olan derdimize

Bulsun!

Gemicik battı suların en dibine

Çıkartacaksa çıkarsın

Demek kolay, tabii kolay olacak!

Çıkartacaksa o çıkarsın!

Çıkartacaksa o!
Çıkartacaksa...

Herkes medet ummakta, herkesten
Okumanın mühim görülmediği son on yılda
Umsun el açmış düşünen
Cahilden, cüheladan, gösterişçilerden
Umsun!
Üzülmem.

Bir ecnebi uygulamanın içerisinde varlığım
Hediyeler, çekilişler, altına yapacağım
Yüz binlerce yorum sayesinde
Yerli gâvurlarımı kullanarak
Yeni bir ümit yaratmaktayım.
El açıyor, minnet umuyor her genç
Yüceleştirdiği başıbozuklardan
İnsan durup düşünse
Durup, yalnız
Bir düşünse bu ahvali
Utanmaz ağılar toprağa gömmeden başını
Yaşına başına aldırmadan.

İçi rahat uyuyan insanların
Bilmem nerededir elleri
O eller havaya kalkmaz sıkılmaz yumrukları
Avuçları tomarla dolacaksa para

Her yer, göz gözü görmüyor
Hava durumunda diyor coğrafyam
bölük bölük, parçalı!
Eyvallah eyvallah diyoruz çalışanlara
Dağlarımızı delen kudret ne ise
Bir yol açtı gönlümüzde de
Onarabilirsen onar!
Doldurabilirsen doldur bu boşluğu,
Düzeltebilirsen düzelt!
Asfalt mı dökersen yoksa şerbet?
Gönlümüzü gere gere bayramlarda
Gittiğimizin hayalini mi kuracağız
Altımızda son marka otomobillerle
Annenin, babanın yüzünü unuttun parasızlıktan
Hayat dediğin bir yoldur ve dört şeritli ama
Açlığım köprünün altında uyuyor.

Gidemem, varamam istediğim yere
yavrum, bir tanem, sevdiceğim
Yol var yazgısı hepten yitik
izemez meskn mahal levhasını kimsenin kudreti
Yol var güzel coğrafyamın her yerinde
sonunun görünmediği.

Akın Ömer UZUN
(Yarışma 10.su)

KERVANSARAY, GÜNEŞİN BAŞLANGICI

Kervansaray

Güneşin kadim taşları yıkadığı bir sabah
Kırpikleri göğe dokunan kuşlar var semada.
Onların izine düşmüş üşengeç bir yolcu
Hikâye anlatıcılarından kalan eski bir sırrı arar.

Her insanın yolu farklı, durduğu kervansarayın eşiği ise aynı.
Burası sırların ortaya döküldüğü, siyah gözlü bir hancının yuvası.
Atılan her adımı telafi edecek olansa
Mistik, yaşlı bir ağzın son duası.

Ne çok yorulur heybesine dünyasını koyan.
Sanki yükü, hiç iyileşmeyen bir yaradan sızar.
Ve “Yürümeye korkan kim?” Diye sorarsan
Cevap, elleri geçmişi ile dolu olan.

Yola düşen her yabancıнын zihninde saklanan
Tanıdık bir son ile karşılaşma arzusu.
Yola çıkma kararı mıdır insana bu arzuyu katan?
Yoksa varılacak nokta mıdır hasret kalınan?

Yolu sulardan geçen mi daha bilge olur sonunda?
Ya da sarp dağlardan gelenlerin işi midir olgunlaşma?
Yine de daha cesur yürür bazılarımız yolunda.
Her yolun güzergahı kendi korkularımızdan olsa da.

Güneş kervansaraydan yolunu ayırırken yavaş yavaş
Hancının siyah gözlerine koyu gölgeler düşer zamanla.
Hikâye anlatıcılarının saati hazırlanan masalardan anlaşılrsa da
Bir gaz lambasının ışığı yeter kaderi aydınlatmaya.

Akşam olunca her bakış tanıdık, her yüreğin içinde eskimiş gizli bir sandık
Farklı insanların ağzında bilindik, kimliksiz bir ağıt.
Tüm dünya bir arada ve masadaki mum karşısındakine sadık.
Bu kervansaraydan sonra tüm yolların sonu büyük bir yalnızlık...

Neslihan ÖZERTEM
(Yarışma 11.si)

BİR NEFESTE ANLATTIM

Dudağımın bir ucundan diğer ucuna kocaman bir gülümseme
Uzun olan yol değil, bu mesafe.

Değişilir mi?

O kahkaha, Aşyan'da içtiğim o bira, ilk sevdiğim kadın, o gece.
Bunlar olmadan üzerimden geçen gökkuşaklarından kime ne.

Deniyorum.

Seviyorum içimin giderek yosun tutan kaldırım taşlarını
Her birini ezbere biliyorum,
Ayağımın altından bile kaysa,
Yerinden bile oynasa keyif alıyorum.
Biliyorum elimdeki en iyisi,
Daha iyisi bir sonraki adımım da.
Bu kaldırımın üzerinde izliyorum şehir ışıklarını.

Biliyorum, boşa yağmıyor o yağmur,
Aynı bulut altında birlikte ıslanacağız.
Biliyorum, boşa yakmıyor o güneş,
Birlikte ter dökeceğiz insanlığın günbatımında.
Biliyorum, boşa açmıyor o çiçek,
Bir ışık tayfının içinde yaşar gibi, rengimizi biz seçeceğiz.
Kaderinin siyahı, kadehinin kırmızısı,
Aklının mavisi, kalbinin yeşili,
Ve sen sevgilim.
Yapraklarına çiğ düşmüş gecemin sabahında,
Birlikte olacağız.

Durmayacağım,
Yasemin kokulu anıları yürüyeceğim seninle,

Toprak kokulu anılar biriktireceğim arkadaşlarımla,
Yol üzerinde boş kalmış hanlarda birer mum yakacağım.
Kendime katacağım ahşap masalarına atılmış her çentiği.

O kadar yakınımda tutacağım ki herşeyi,
Gecemde şimşekler çaktıran, omurgamdan aşağıya inen
Soğuk bir nefes sanki.

Ardımda kalan günlerde
Asılı kalmış bütün ruhlar
Hepsine ihtiyacım var.

Çünkü yasemin kokusuyla yapacağım güzel vücutlu kadınlar,
Güzel bir günah ateşiyle toprak kokusunu karıştırıp yapacağım,
Ardına asla hapsolmayacağım,
Demir parmaklıklı anılar,
Kapısından girip, çayını içeceğim
Nice baharlar var.

Elbet sonuna gelecek.
Ama ben yaşayacağım

Bu altın sarısı güneş tekrar doğmayacak gibi,
Sanki birgün batacak,

Yarın katran karası bir gün havada asılı kalacak gibi.
Gecenin içerisinde onu yırtıp geçen bir silahın ateşi gibi.

Çünkü saçlarındaki bahar o kadar kısa ki.

O kadar kısa ki kaldırımlarda dostlarımla gölgeleri.
Uzun adımlarla atlatılmaya çalışılan bir günsonu telaşı onlarınki.

İşin sonu bir sıcak ekmek kokusu,
Çıtır çıtır bir ömür,

Ağızda dağılan ve damağında geldiği toprağın tadı.
Lezzetten parmaklarını yiyeceğin bir bölüm sonu.

Bu sefer vitrininde değil,
Vitrininden insan manzaraları.

Her biri ayrı yöne koşuyor,

Derdini anlatıyor,

Gülüyor, eğleniyor

Ve biri kaldırımda müzik çalıyor,

Ben yolun sonunda dans ederek geçiyorum,

Yarın yokmuş gibi.

Yarın yok ki.

Anıl ÖZTÜRK
(Yarışma 12.si)

YOLDA, BAŞLANGIÇ SONU

Bir yol şeridi gibi ömrüm,
Gözlerimin önünden geçiyor
Yanı başımda her şey
Derisi kemiğinde iki kedi
Orada öylece duruyor
Kaldırımlara yük olmuş cılız ayaklarda
Bir çift eski eski kundura
Yol çok uzun, ta maziden geliyor
Çok asırlık berduş, yol boyu vortalıyor
Hayli izmarit toplamış
Bulmuş,kaybetmiş,eğilmiş, bükülmüş
Bundan mıdır bilmem, paltosunun yırtığı
Epey büyümüş
Şu inşaatın duvar ustası şimdi belirir
Bin yaşın çevikliğiyle, yol kenarına çöküverir
Mor dudakları arasında tüten ucuz tütün kokusu
Rutubetli sıvaya karışır
Kadim bir dost samimiyetiyle
Göğsüne fakir huzur yapışır
Nice yılların oldu

Ne ilki vardı baharın ne sonu
Ya tozlu ydu mevsim ya da amurlu
Güneşin altında yanan başın
Islak, atlamış ayaklarla cefalar ekedursun
Vakitsiz ayazlarmış donduran tenini
Vakitsiz sıcaklarda kavrulsun
Huzursuz iklimlerin dikenli kebekleri
Kaç zaman oldu tıkabasa doyamadı kedi
Yalana yalana mırıldanmadı
Hangi mevsimde fenadır açlık
Anlayamadı
Konuşsa sorardım elbet
Binlerce yıl sustu, erdeminden konuşamadı
Bir nefes boyu yol aldım
Düşlerden düşüyorum
Pusulam kırık, haritam yırtık
Yol sanmıştım oysaki
Örmüş görmüyorum
Süt kokan bir nefeste
Kfr diye savruluyorum

Onur Akıl KANADLI
(Yarışma 13.s)

SULTANIN DARLANIŞI VE MECLİSİN TOPLANIŞI

Saçları simsiyah ve güneşin altında
Yüzü yanık bir arkadaşı.
Bu boşucu modernliğin içinde,
Birbirimize dayanıyoruz.
Herkesin bu aynı olma derdi
Ve yenilenme çabasıyla alay ediyoruz.
Biz ki her sabah birer bardak çay içerken
Gözlerimizi yumarak selamlıyorduk güneşi
Ve o bizi tanır, tenimizi yakardı.
Oysa onlarcası güneşi
Penceresinden girdiği kadar sanıyor
Yaşamının özünü bilmezden gelip
Küçük meselelerle uğraşiyor.
Biz kırlangıçları görmemişken
Onlara şiir yazmanın tadını alıyoruz
Dosto'dan bir paragrafı kalbimizden
Ve sırtımızdan bıçaklayanlara armağan ediyoruz.

Öylesine yaşamıyoruz.
Biz yaşamak denen bu yolda
Alnımızda ter arkamızda binlercesiyle yaşıyoruz
Gezip tozmak da değil derdimiz gezip toz olmak
Radyoda çalıp tatlı bir dert veren türkü olmak
Olmaz demişken olsun diyenlerden olmak...

İmanımızı elinde pimi çekilmiş
El bombası taşıyan asker gibi taşıyoruz göğsümüzde
Yazmak dediğiniyse göğsündekini açmak biliriz.
Boş sokaklarda gezmenin ürkütücü hazzı gibi
Korkuluklardan bacaklarımızı sarkıtıp yazıyoruz biz.
Şimdi önümdeki harita daha da okunur
Akşam bana ayın parlak süzmesiyle vurur.
Bir an için ferahlar ve anlarım:
Ben ve arkadaşım aynı yolun yorgunu
Birbirimizi görmeden gururluyuz.

Hava kararıyor
Parmaklarımın ucu morarır.
Gecenin vurucu karanlığı
Mutlu bir rüzgârla sırtıma sırtıma vurur.
Önüme açtığım harita
Dağlarla ve kara yollarıyla gözlerimi parlatır.
Nicedir bağnaz düşüncelerle meşguliyetinden
Yol alamam kaldığım yerden.
Bir baharın hayaliyle kışı geçirmek
Bağlar bağını bağlıyor böğrüme.
Ben ve benimle hoşnut gözükkenler
İçten içe nefretle baksak da birbirimize,
İş derdime derman demeye gelince
Bin dereden su getirmekle...

Billur kadınların huysuz bakışlarıyla
Benliğimden bir parçayı yere bıraktım.
Yorulup boyun eğmekten korktuğum savaştan kaçtım!
Bana benzemesin diyorum her düşüncemde oğlum.
Karanfil bağlayıp gezsın ıssız otlaklarda.
Ve babam vardı desin biraz haşarat,
Değmeden bırakmazdı kalbimdeki yaraya.

Fanilik Dağı'ndaki ateş
Her derdinde hatta saadetinde dahi
Efkârı elden bırakmayan bir bünyede yaşamak
Tabii ki kolay değil kırılğan aşka.
Lafzen bağırip sövmek kör olası düşmana
Manen rahatına bakmakla olunca
Aşağılanır mutlaka.
Hülya hülya gezinip
Aynı gök kubbenin altında
Kafanı kaldırıp bakmamak mehtaba
Bağırarak sövmek kaderin çarkına
Ya şairin ya hainin yapacağı iştir aslında.

Yalnızlık dağında yorgun olan derviş
Devrilir buhranla örülmüş çimlerin üstüne
Gözlerini kapayıp yıldızlar önünde
Bir ışık süzmesi dahi aşktan
Değmezken gözlerine
Yavaşça bir damla akar gönlünden
Nemli çiçeklerin üstüne.
İşte o ıslak toprak ve biraz güneşinle
Bağıra bağıra, gözlerinin içine baka baka
Bir ağaç büyür dalları örülü aşkla
Öyle devasa ki o ağaç
Gölgesinde alev alan bir adamı taşır.
Tek gözlü devin yendiği masallar
Dervişin hayalinde yozlaşır.
Nice pert olmuş yiğidin derdi kokan bu dağda.
Milyonlarca muharip toplanır yavaşça
Tatlı bir sohbet ve biraz demli çay
Sevdanla yanmaya yeter aslında.

Hayrullah ÖREN
(Yarışma 14.sü)

BİR GÜN

Bir gün çıksam evden;
Ayağımda kalın bir çorap, ince kauçuktan yapılmış bir ayakkabıyla.
Mevsimin pek önemi yok; ilkbahar da olsa olur, sonbahar da.
Yalnızca hafiften bir yağmur yağsın, vakit de akşamüstü olsun yeter.
Güneş kırmızı kıyafetini giymiş olsun.
Şemsiyeye hacet yok, bir şey taşımak istemiyorum.
Hem o zaman yağmurun ne anlamı kalır.

Asfalta değil toprağa bassın istiyorum ayaklarım.
Çamur, çayır olsun ayakkabılarım.
Belki biraz çamur da paçalarımda...

Pek komşu görmek istemiyor canım, çıkmasınlar karşıma.
Tanımadığım insanlar karşısında rahat olmak istiyorum.
“Ne derler” korkusu olmadan yürümek istiyorum.
Yoldan geçenlerden kimine selam veririm belki, kiminin de yüzüne dahi
bakmam.

Zaten pek de umurlarında olacağını zannetmiyorum,
Herkesin başında kendinden büyük bir telaşı varken...

Yanımda kimse olmadığı için rahat rahat kendimle konuşurum.
Bazıları buna hastalık derler değil mi?
Onlar da arada bir kendilerine bir şeyler söylüyorlarken...
Sonra duyan var mı diye etraflarına göz gezdirirler.
Ne gariptir şu insanoğlu?
Kendi kendine şarkı söyleyen dönüp kimse bakmaz,
Bir de kendi kendimizle konuştuğumuzda olana bakın.

Yürürken eminim yine suskunluklarımı düşüneneceğim,
Onları konuşacağım kendimle.
Kendime anlatacağım haklılığımı, ne kadar gülünç;
Onca haksız kişi hakkımı yerken.
Sözlerimin muhataplarını haklı çıkaracağım, suskunluğumu konuşturarak.
Ölümü beklemem gerekiyor galiba, kafamı dinlemek için.
Çünkü, sadece kafasının içi iyi şeylerle dolu olan insanlar kafasını dinleyebilirler
bu hayatta.

Tüm bunları düşünürken evimden epeyce uzaklaşmış olacağım.
Şu ana kadar geri dönmeyişim benim için büyük bir adım.
Amma da sıkılmışım her şeyimin düzenli olmasından!
Akşam yemeği saatim çoktan geçmiş.
Keşke kol saatimi de evde bıraksaydım, telefonum gibi.
Galiba yine o saçma telaşlarımdan birine düştüm.
Neden hâlâ evden dışarı bir adımımı bile atmamış gibiyim?
Ne kadar da ahmağım!

Ne olur gücünü artır yağmur, bir an önce.
Şu saçma düşüncelerden sıyr beni.
Tadını çıkarmak istiyorum bu güzel günün.
İnsan kendiyile baş başa kaldığındaymış meğer özgürlüğü.
Duvarların, kelepçelerin pek bir anlamı yokmuş mahkûm için.
Asıl esaret insanmış; dost olmayan.
İnsanmış, diğerlerinin beynine ketler vuran.

Neyse at bu aklındaki düşünceleri be adam!
Kendi kendinleyken bile yalnız bırakmıyor seni bu insanlar.
İnsanların günahlarını arındırmışçasına yağın şu güzel yağmuru düşün
Ve yoluna devam et.

Cebimdeki kâğıt ya da bozuk paralara pek güvenmek istemiyorum.
Belki bir dost esnaf lafa tutar da beni,
Uzun zaman sonra ikram bir çay içerim.
Galiba karşılık beklemeden önüme en son çayı annem koymuştu,
Ölümünden birkaç hafta önce.
Sahi, en son bir dost masasına ne zaman oturdum?

Hava karardı iyice; şuradaki köşeden döneyim iyisi, geç olmadan.

Mutluluk Yolu
Çıkar başını kara bulutlardan,
Bu açan güneş sana, görmüyor musun?
“Üşüyorum” diyorsun acınacak halde,

Gelecekteki umutlarla ısınamıyorsun.

Unut adım attığın her yeri.
Geri dönüp ayak izlerine bakıyorsun.
Rüzgâr düşmanıdır izlerin,
Ne arıyorsan ara, kaybolursun.

Körlük, baktığın o yerde;
evir aciz bakışlarını başka yere.
Karanlığa uzun uzun bakıp,
“Görmüyorum” deyip duruyorsun.

Gözyaşlarının acımasız pençesinde,
Glecek günler arıyorsun, yapma.
Yanaklarından szlen yaşları,
Islak çaresizliğine siliyorsun.

Kimse sana “Bitti, bu kadar” demedi ki.
Omuzlarından önce düşmüş kalbin yerlere.
Nehir kenarında çürümüş bir ağaç gövdesine,
Derdinden güçsüz halde yaslanıyorsun.

Hep bahar olsun ister insan,
Çiçeklerin arasında gezmek ister.
Ama en kıymetli iekler,
Kara kışın kucağında filizlenirler, biliyor musun?

“Hoşça kal”larda biten her bir dostluk,
Yalnızlığının “Merhaba”sını getirir.
Ahde vefan uzansın ve sarsın kalpleri,
Yanıdaki insanlar kadar değerleniyorsun.

Kapatırsın kalbinin kapılarını,
“Vakit geç oldu” dersin kendini inandırarak,
Yarına bırakırsın her bir hayalini ama
Umudunun taze kalmayacağını bilmiyorsun.

Kalk tükenmişlik sandalyesinden.
Ne kadar tembel bir hava etrafındaki;
Derin bir nefes al ve ilerle, yalnız değilsin.
Herkesle aynı yolu yürüyorsun.

Umudunun başladığı yer, dş kırıklıkların.
Zafere ulaşmak için yenil bir daha ve bir daha.
Çünkü gülüşlerin ömür boyu sürmesi zordur.
Başka yolu yok arkadaş, biliyorsun.

Murat SOYLU
(Yarışma 15.si)

İÇİMDEN

Güneş doğduktan hemen sonraki ayazı çekiyor canım
Kuşları uğurluyorum yeni uyanmış kaldırımların soğuk yatağına
rktmeli beni sokağın tenhaliği
Ve biraz bunu istiyorum
Gençliğim yalın ayak koşarken ocukluğuma

Umudu karanlık bir yerden geçiriyorum
Raylar zerine iek serpip uzanıyor
Gelenler ve geçenler dahil oluyor bu tantanaya
İlerde bir yer görüyorum
İlerden dönüşler yasak

Gözlerim gece gibi kara hava gibi sağanak
Olmadığım bir yer düşlüyorum
Olmadığım yer on iki saniyemi alıyor
Belki kokuna düşüyorum
Saçlarının tellerinden atlayarak
Kopan parçalarını saklıyorum peçetelere
Canımın acısı pembeye alıyor
Gl pembesine

Lambaların snmeye yakın vaktinde geçiyorum
Kapalı perdelerin önünden
Kimseler görmüyor gitmenin çıkardığı dumanı
ekiyorum iime ve üflüyorum iki kere
Gle gle
Kimseler görmüyor yolların yorgun kıvrılışlarını
Sanki yeri sarmış bir bulut
Ama rengi hep gece
İçimden sayıyorum
Birin birin gidişlerini
Bir yer dşlemiştin, düşlediğim yeri terk edişlerini
İçimden sayıyorum iki kere
Gle gle

Buket TMER
(Yarışma 17.si)

YOL

...gökyüzü duydu sesi...
kalbimle kalbin arasına
gerince kanatlarını martı
aşk... tutuldu
düş... tutuldu
kırıldı kum saati;
her tanesi balık misali zaman,
avuçlarına aldığında
gitmeye meyilli
hangi uçurtma yüzer
başı dönen âşık olmasa
göğün mavisini deniz zanneden?
...böyle başladı rüya...
falcılar çözesenin!
gerçeği öptüm
koydum alnının defterine
kapattığın fincandaki yol
benim işte...

Özkan ATAKLI
(Yarışma 18.si)

BEKLE BENİ

Bekle beni

Çoğu senelerden dolayı,
Kimseler beklemezken bekle beni,
Uzaklara çıkmış bir yolcuyu bekler gibi,
Ölümlle burun, buruna geldiğin o an,
O an beni düşün,

Annelerin çocuklarına sahip çıkmadığı,
O ahir zaman,
Üstün, başın, halin perişan!
Son nefesini verme,
Bekle beni,
Tüm ölümlere inat
Ortalığa düşmüş seni arayacağım,
Bekle beni geleceğim,

Her karartı gördüğünde,
Yaşadığımı bil yeter,
Pencerenin demirlerine yapışarak bekle beni.

Çayır tohumlarını ektim yüreğime,
Yeşerecek çiçeklerin cümlesi,

Bir bahar sabahından çıkıp geleceğim,
Ilık bir rüzgâr gibi,
Nefesin çarptığında kalbimin çeperine,
Geçirip parmaklarımı toprağın sırtına,
Çıkıp geleceğim,
Bekle beni,

Sana bir köy armağan edeceğim,
İçinde çiçek, arı ve çocuk
Köy heyeti ihtiyar olmayan,
Muhtarı çocuk,
Yaşım kırka varmadan, çıkıp geleceğim,
Bekle beni,

Kimseye etme biat,
Türkü söyle, ıslık çal,
Güneşi gülüşüne kat,
İçindeki gizdeyim,
Gülümse ki ben görüneyim,
Bekle beni geleceğim.

Koy sen garpta ol,
Koy ben şarkta olayım,
Sıkıntı yok geleceğim,
Bekle beni.
"Ölüler hiç beklenir mi?" diyecekler "bu deli mi?"
Ama sen bekle beni,
Bir sen biliyorsun, birde ben,
Kimi yaşayanların aslında birer ölü,
Kimi ölülerin ölümsüzlüğünü,

Duvarsız hapishanemin,
Karanlık cehenneminden
Çıkıp geleceğim ,
Heybemde neler var neler,
Sen ve güz çiçekleri,
Bir de ahir zaman çocukları,
Size baharı getireceğim,
Ne olursunuz bekleyin beni,
Geleceğim.

Memet AVŞAR
(Yarışma 19.su)

HÜZÜN YOLCULUĞU

Mücadele ilk nefesten itibaren başlar
Bu mücadele bir çarpınıştır, yolculuktur.
Geçen her an rakip güçlenir,
Hiddetlenir, hırçınlaşır...
En zayıf anda yumruğu indirir
Hayallere, umutlara,
Sevinçlere veyahut mutluluklara...
Yumruğun sahibi hüzdür
Gitgide galibiyete yaklaşan
Tüm güzel duyguları aşan...
Ey hüznü! Ne bu şöhret ve şan!
Aslında mutluluk diye bir şey yok!
Bu bizim yalanımız!
Acı, keder, ahtır her anımız...
İnsan epeyce bunalır
Sıradaki neşe durağında inmek ister
İçinden "İşte! Şimdi kurtuldum der."
Usul usul iner...
Hüznüle ne vakit vedalaşır kader?

O da ne!
Karşısında koskocaman bir dev!
Ağzından saçıyor hüznü alev
Koşa koşa uzaklaşır oradan
Silik, köhne yazıyı okur tabeladan:
"Huzur sokağına hoş geldiniz."
Derin bir nefes alır
Geçmişte olanları düşünerek
Tam şuracıkta soluklanayım derken
Bir dev daha görür
Hay kara bahtıma diyerek!
Aslında huzur diye bir şey yok!
Bu bizim yalanımız!
Elem, çile dolu her anımız...
Sırada güven adında bir durak
Bu sefer inanıyorum der
Hiç de inanmayarak!
İçinden huzurla geçirir:
Hırçın devler gayrı bana ırak
Sessizce yürür kendini saklayarak!
Gölgesi ihanet eder
Hançeri arkadan saplayarak!
Kanlar oluk oluk boşalır
Güvenin yerini pişmanlık alır
Aslında güven diye bir şey yok!
Bu bizim yalanımız
Vefasız, bencil dolu her anımız...
Karşından görünür zavallı sevinç
Ulaşır mı sevince bedbaht ömür?
Gaddar dev hınçla üstüne yürür
Seriverir yere tek hamlede onu
Duygusuzca koyar mezara
Etrafına zulümler dağıtarak
İnsan kaçır oradan
Gözlerinden yaşlar boşalarak
Aslında sevinç diye bir şey yok!
Bu bizim yalanımız
Üzüntülü, pusludur her anımız...
Bir gram merhamet ara haa ara!
Varılmadı bir kez doğru duraklara
Karalar karışır olmuş aklara

Umutsuz, yorgun bir şekilde
Düştük kaldık hüznün yünlü yataklara
Koca dev ezdi geçti merhameti
Bilinmedi onun da kıymeti
Güzel duygular birer birer yaşadı
En acı kıyameti...
Aslında merhamet diye bir şey yok
Bu bizim yalanımız
Gaddar, zalim dolu her anımız...
Durakların kesilmedi ardı arkası
Titrek sesle haykırdı:
Çıkmaz imiş bir dem hüznün hırkası
Öyle bir yolculuk ki ezdi ve kırdı
Ufaladı, ayrıştırdı, dağıttı...
İnsanoğlu her daim,
Altını umdu, karşısında bakırdı...
İnan insanın tükendi nefesi, soluğu
Hiç bitmeyecek mi hüznün yolculuğu?
Aslında hüznün diye bir şey de yok!
Bu bizim yalanımız!
Sonsuz bir aldandı dünyadaki anımız...

Furkan ÖZCAN

